

R O Z H O D N U T I E

Odvolací disciplinárny senát, zložený z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Hudáka a členov senátu, JUDr. Márie Malíkovej, JUDr. Dany Wänkeovej, JUDr. Ivana Syrového, PhD. a Mgr. Igora Schweizera, v disciplinárnej veci proti **JUDr. R.A.** o odvolaní ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a o odvolaní sudcu JUDr. R.A., proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu zo dňa 19. 02. 2019, sp. zn. 3Ds/4/2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. 09. 2020, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov sa odvolanie navrhovateľa a odvolanie sudcu JUDr. R.A. **zamieta.**

O d ô v o d n e n i e

V disciplinárnej veci proti JUDr. R.A., aktuálne sudcovi Okresného súdu X (ďalej len „sudca“), disciplinárny senát dňa 19. februára 2019 pod sp. zn. 3Ds/4/2015 podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoS“) uznal JUDr. R.A. vinným v bode I. návrhu na začatie disciplinárneho konania, že ešte ako sudca vykonávajúci funkciu sudcu na Okresnom súde X v konaní vedenom na Okresnom súde X pod sp. zn. 6C/239/2009 vlastným zavinením porušil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov tým, že po tom, čo boli súdu dňa 21. decembra 2011, dňa 30. júla 2012 a napokon dňa 23. decembra 2013 doručené návrhy žalobcu na zmenu návrhu, o týchto návrhoch nerozhodol v 60 - dňovej lehote, tak ako to ukladá ustanovenie § 95 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktoré ako zákonný sudca opakovane nerešpektoval, pričom absolútna

nečinnosť zákonného sudcu vo vzťahu k nerozhodnutiu o zmene návrhu pretrvávala až do 12.12.2014;

nakolko porušil ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., čím spáchal disciplinárne previnenie podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. za čo mu bolo podľa ustanovenia § 117 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. uložené disciplinárne opatrenie vo forme napomenutia.

Sudca JUDr. R.A. v bode II. návrhu na začatie disciplinárneho konania ktorého sa mal dopustiť tým, že ako zákonný sudca vo veci zostal nečinný v období od 27. januára 2012 (kedy len zrušil termín pojednávania) až do 19. septembra 2012, počas ktorého vymedzeného obdobia vo veci vykonal len jediný úkon, a to dňa 13. júla 2012, kedy požiadal navrhovateľa o oznámenie, či došlo k vyriešeniu sporu mimosúdne a že bol vo veci absolútne nečinný od 19. septembra 2012 do 26. júna 2013, počas ktorého obdobia vo veci nevykonal žiadny iný úkon, bol podľa ustanovenia § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania, pretože sa sudca v tomto bode disciplinárneho previnenia nedopustil.

Tomuto rozhodnutiu predchádzalo rozhodnutie disciplinárneho senátu zo dňa 24. januára 2017 pod sp. zn. 3 DS 4/2015, v ktorom bol JUDr. R.A. podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZoS“) uznaný vinný a uložil mu podľa § 117 ods. 1 písm. a) citovaného zákona disciplinárne opatrenie, a to napomenutie.

Proti tomuto rozhodnutiu disciplinárneho senátu dňa 10. marca 2017 podala v zákonnej lehote odvolanie ministerka spravodlivosti SR, ktoré aj písomne odôvodnila.

Proti tomuto rozhodnutiu dňa 03. apríla 2017 podal v zákonnej lehote odvolanie aj sudca JUDr. R.A., ktoré písomne odôvodnil. V dôvodoch odvolania uviedol, že odvolanie podáva čo do výroku o vine, o treste – disciplinárnemu opatreniu, napomenutiu, ako aj proti konaniu, ktoré predchádzalo vyhláseniu rozsudku a navrhol, aby odvolací senát zrušil napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu a v plnom rozsahu ho oslobodil spod návrhu na začatie disciplinárneho konania a od skutočnosti kladených mu za vinu, pretože nebolo dokázané, že sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré je mu kladené za vinu. Rozhodnutie disciplinárneho senátu považuje za nezákonné, pretože disciplinárny senát nesprávne

vyhodnotil vykonané dôkazy, nevykonával všetky dostupné dôkazy a následne vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol.

Na základe uvedených odvolaní odvolací disciplinárny senát preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho senátu, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie trpí takými chybami, ktoré nemožno odstrániť na verejnom zasadnutí, a preto o odvolaniach bolo rozhodnuté na neverejnom zasadnutí dňa 13. 06. 2017 pod sp. zn. 1 Dso 3/2017, pričom rozhodol tak, že napadnuté rozhodnutie podľa ustanovenia § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudoch a príseďiacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zrušil a vec vrátil disciplinárnemu senátu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Následne disciplinárny senát dňa 19. 02. 2019 na ústnom pojednávaní znova prejednal vrátenú vec a rozhodol tak, že uznal JUDr. R.A. vinným v bode I. návrhu na začatie disciplinárneho konania nakoľko porušil ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z., čím spáchal disciplinárne previnenie podľa ustanovenia § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. za čo mu bolo podľa ustanovenia § 117 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. uložené disciplinárne opatrenie vo forme napomenutia. Sudca JUDr. R.A. bol v bode II. návrhu na začatie disciplinárneho konania podľa ustanovenia § 129 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. oslobodený spod návrhu na začatie disciplinárneho konania, pretože sa sudca v tomto bode disciplinárneho previnenia nedopustil.

Disciplinárny senát dospel v prejednávanej veci k záveru, že pod bodom I. návrhu na začatie disciplinárneho konania popísané nedostatky v činnosti sudcu pokryté zavineným konaním daného sudcu, ktoré aj s ohľadom na konkrétnu situáciu a uvádzané okolnosti nemožno hodnotiť ako len bezvýznamné a skutočne len ojedinelé nedostatky v jeho činnosti, napĺňajú formálne aj materiálne znaky disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona č. 385/2000 Z. z. Pretrvávajúce nezákonné správanie pokračovalo aj potom ako bol sudca opakovane na daný nedostatok upozornený či už priamo účastníkom konania, ktorý to namietal v podanej sťažnosti, ku ktorej sa sudca vyjadroval, ďalej podpredsedníčkou súdu, ktorá práve pre uvedený nedostatok vyhodnotila sťažnosť podanú účastníkom konania ako dôvodnú v tejto časti, ktorú odpoveď sudca obdržal, následné nedodržanie ani svojho prísľubu, že v ním oznámenom čase dôjde k rozhodnutiu, po čom nasledovala opakovaná

sťažnosť účastníka konania. Až po tejto opakovanej sťažnosti a riešení aj danej záležitosti podpredsedom KS X priamo na OS X dňa 08. 12. 2014 napokon sudca o zmenách žaloby s veľmi výrazným oneskorením rozhodol dňa 12. 12. 2014, hoci ako už bolo uvedené, vôbec nešlo v tomto prípade o nejaký náročnejší úkon a tento jeho postup bol aj ústavným súdom v jeho náleze, vydanom po začatí disciplinárneho konania, vyhodnotený ako postup z ústavnoprávneho aspektu za netolerovateľný, predstavujúci zbytočné prietahy v konaní. Pri ukladaní sankcie disciplinárny senát zohľadnil aj skutočnosť v prospech sudcu a to vysokú pracovnú zaťaženosť v danom období. Ohľadne bodu II. návrhu na začatie disciplinárneho konania disciplinárny senát uviedol, že sudcu oslobodil, pretože dospel po doplnenom dokazovaní k záveru, že týmto skutkom sa sudca disciplinárneho previnenia nedopustil. Disciplinárny senát rozhodol tak napriek tomu, že nepovažoval za dôvodnú obranu sudcu, pokiaľ tento tvrdil, že dôvodom jeho nekonania v rozhodnom období bola obojstranná snaha sporových strán mimosúdne riešiť zostávajúci predmet sporu mimosúdne, pre čo aj žiadali odročenie pojednávania, pretože dôvodnosť takejto obrany zo spisu sp. zn. 6C/239/2009 v rozhodnom období nevyplýva. Rozhodujúcim dôvodom pre oslobodenie sudcu z pod bodu II. disciplinárneho návrhu bola vykonaným dokazovaním preukázaná vysoká, výrazne nadpriemerná zaťaženosť sudcov Okresného súdu X v rozhodnom období, nakoľko tento stav znemožňoval priebežné vykonávanie jednotlivých procesných úkonov vo všetkých jemu pridelených veciach. Z uvádzaných štatistických listov súčasne vyplýva, že daný súd bol výrazne nadpriemerne zaťaženým súdom a mal aj celkovo nadpriemernú výkonnosť jeho sudcov, vrátane stíhaného sudcu, čo bolo najvýraznejšie v roku 2012. V konaní sa taktiež preukázalo splnenie oznamovacej povinnosti sudcu v zmysle dikcie ustanovenia § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z.

Proti tomuto rozhodnutiu disciplinárneho senátu bolo dňa 05. 04. 2019 podané v zákonnej lehote odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky. V odvolaní je uvedené, že vzhľadom na všetky skutočnosti uvedené v napadnutom rozhodnutí, sa minister nemôže stotožniť s uloženým disciplinárnym opatrením. Minister poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 06. 2016 pod sp. zn. II ÚS 667/2015, kde súd konštatoval porušenie základného práva účastníka konania (žalovaného) na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ústavný súd uviedol, že v súvislosti s oneskoreným rozhodnutím o zmenách návrhu na zmenu petitu (bod I návrhu), bol postup súdu neefektívny a so zbytočnými prietahmi, ktoré boli z ústavnoprávneho aspektu netolerovateľné. Z uvedeného má byť preto zrejmé, že disciplinárne stíhaný sudca mal vedomosť, že svojím

postupom t.j. nerozhodnutím o návrhu na zmenu petitu spôsobuje prietahy v konaní a žalovaný sa ocitá v stave právnej neistoty, a preto nemožno prisvedčiť jeho opakovane zdôrazňovanej námietke, že „nič sa nestalo“. Odvolateľ poukazuje aj na skutočnosť, že vzhľadom na dlhoročné skúsenosti JUDr. A. ako sudcu, mu muselo byť vzhľadom na všetky okolnosti zrejmé, že takýmto postupom dochádza k porušovaniu práva strán sporu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a takýto postup je v rozpore s požiadavkou právnej istoty strán sporu. Poukázané bolo aj na skutočnosť, že u disciplinárne stíhaného sudcu nešlo o ojedinelé porušenie jeho povinností, čo bolo preukázané viacerými dôvodnými sťažnosťami na prietahy v konaní, ako aj hodnotením predsedu Okresného súdu X. Odvolateľ poukázal aj na nemožnosť stotožniť sa s tvrdením disciplinárneho senátu o časovom odstupe od spáchania skutku do jeho rozhodnutia o ňom. Svoje konanie JUDr. A. neofútoval, dokonca žiadal konania zastaviť, namietal premlčanie ako aj porušenie zásady ne bis in idem, ku ktorým sa disciplinárny senát podrobne vyjadril vo svojom rozhodnutí. Záverom k bodu I. odvolateľ uviedol, že všetky skutočnosti uvedené v odvolaní k bodu I. vedú k záveru, že nie je možné sa stotožniť s rozhodnutím disciplinárneho senátu o uložení disciplinárneho opatrenia vo forme napomenutia. Takéto rozhodnutie o disciplinárnom opatrení za spáchané disciplinárne previnenie nebude mať na disciplinárne stíhaného sudcu výchovný účinok a podľa môjho názoru nebude v budúcnosti spôsobilé viesť ho k väčšej zodpovednosti pri výkone svojej funkcie. U disciplinárne stíhaného sudcu nenastala zmena ani potom, čo bol predsedom súdu upozornený na prietahy v konaní pri rozhodovaní o návrhu na zmenu petitu. Odvolateľ má ďalej za to, že spôsobenie prietahov v takom rozsahu, ako bolo preukázané, nemožno uzavrieť poukázaním na dostatočnosť uloženého napomenutia. O výchovnom účinku takéhoto rozhodnutia sa dá hovoriť iba vtedy, ak by išlo o ojedinelý prípad zavinenia prietahov v konaní a je do budúcnosti reálny predpoklad eliminácie takéhoto nežiaduceho konania. Preto je potrebné pristúpiť k prísnejšiemu disciplinárnemu opatreniu, a to vo forme zníženia funkčného platu. Minister v druhej časti odvolania uvádza, že trvá na disciplinárnom potrestaní za skutok v bode II. návrhu na začatie disciplinárneho konania. Poukázané bolo opätovne na nález Ústavného súdu zo dňa 21. 06. 2016 pod sp. zn. II ÚS 667/2015, kde bolo uvedené, že uvedená viac ako dvojročná nečinnosť okresného súdu a jeho dlhodobá neefektívna činnosť nie je ničím ospravedliteľná. Na obranu okresného súdu, podľa ktorého k prietahom v konaní došlo aj z dôvodov objektívneho charakteru, nebolo možné prihliadať. Minister ďalej uvádza, že sa nemožno stotožniť s neprimeranou zaťaženosťou disciplinárneho stíhaného sudcu, nakoľko disciplinárny senát v napádanom rozhodnutí uviedol, že sudca nebol zaťažený viac ako iní sudcovia na Okresnom súde X. Ďalej bolo poukázané na vysoký

podiel opodstatnených sťažností na disciplinárne stíhaného sudcu (71 %) spomedzi všetkých sťažností podaných za obdobie od roku 2011 do 30. 04. 2015, pričom celkový počet sťažností na Okresnom súde X bol 42 a na sudcu JUDr. A. ich pripadalo celkovo 30. Z tohto vysokého počtu dôvodných sťažností na disciplinárne stíhaného sudcu má byť zrejmé, že sa nemožno stotožniť s argumentáciou disciplinárneho senátu o výrazne nadpriemernej zaťažnosti všetkých sudcov Okresného súdu A., nakoľko počet dôvodných sťažností na prietahy v konaní v konaniach, v ktorých bol zákonným sudcom JUDr. A., je výraznejšie vyšší ako u iných sudcov. Záverom minister uvádza, že konanie pod sp. zn. 6C/239/2009 bolo tzv. reštančným konaním, ku ktorému mal JUDr. A., ako sudca s dlhoročnou praxou, pristupovať s osobitnou starostlivosťou a jeho námietka, že v rozhodnom období čakal, či sa strany sporu nedohodnú mimosúdne neobstojí, nakoľko v rozhodnom období nerozhodol o návrhu na zmenu petitu, t.j. neustálil predmetu sporu, ktorým bola výška náhrady škody. Vzhľadom na tieto skutočnosti minister spravodlivosti Slovenskej republiky navrhuje, aby odvolací disciplinárny senát v zmysle ustanovenia § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b), písm. e) Trestného poriadku per analogiam rozhodnutie disciplinárneho senátu pod sp. zn. 3Ds/4/2015 zo dňa 19. 02. 2019 zrušil vo výroku, ktorým bolo sudcovi uložené disciplinárne opatrenie – napomenutie, ako aj vo výroku, ktorým disciplinárny senát JUDr. A. oslobodil spod bodu II. návrhu na začatie disciplinárneho konania a za oba skutky ho uznal vinným podľa § 116 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich a uložil mu disciplinárne opatrenie podľa ustanovenia § 117 ods. 1 písm. a) zákona o sudcoch a prísediacich, a to zníženie funkčného platu o 30 % na obdobie 3 mesiacov.

Proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu zo dňa 15. 04. 2019 podal v zákonnej lehote sudca JUDr. R.A. odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. T.L., ako aj svoje odvolanie, ktoré následné písomne doplnil. V odvolaní obhajcu disciplinárne stíhaného sudcu je ako dôvod odvolania uvedená nezákonnosť rozhodnutia disciplinárneho senátu. Disciplinárny senát mal nesprávne vyhodnotiť vykonané dôkazy, nevykonal všetky dostupné dôkazy a následne vec nesprávne právne posúdil a nesprávne rozhodol. Disciplinárny senát sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami a skutočnosťami významnými pre rozhodnutie. Ďalej mal disciplinárny senát uložiť neprimerané disciplinárne opatrenie – odvolateľ má za to, že nemalo byť uložené žiadne disciplinárne opatrenie. V odvolaní sa ďalej uvádza, že konanie sudcu mohlo byť v danom prípade konanie sudcu len vo forme nevedomej nedbanlivosti. Uvádza, že nedbanlivosť je ľahšia forma zavinenia než úmysel a môže mať podobu vedomej

a nevedomej nedbanlivosti, pre oboje je spoločné, že chýba zložka vôle, t. j., že páchatel' nechce spôsobiť následok a ani nie je uzrozumený s tým, že ho spôsobí, pri zachovaní potrebnej miere opatrnosti, ktorá je určovaná spojením objektívneho a subjektívneho hľadiska pri predvídaní spôsobenia následku. Ďalej je v odvolaní uvedené, že konanie sudcu je determinované aj samotnými účastníkmi konania. Tí mali v konaní snahu mimosúdne sa dohodnúť, a to do doby rozhodnutia KS X 9Co/108/2010, ktoré bolo doručené OS X dňa 27. 01. 2011 až do konca marca 2014, ako to má vyplývať aj zo spisu 6C/122/2008 na pojednávaní dňa 23. 10. 2012. Ďalej sudca poukazuje na ustanovenia Občianskeho zákonníku, podľa ktorých bol zrejmý záujem štátu na riešení súdnych konaní zmierom. Sudca ďalej uvádza, že nerozhodnutie v poriadkovej lehote za daného právneho a skutkového stavu nemohlo mať zásadný vplyv na porušenie práv účastníkov konania na rýchlosť konania a na rozhodnutie súdu vo veci samej, a tým malo v tomto prípade dôjsť len k nevedomej nedbanlivosti, ktorá nemôže založiť disciplinárnu zodpovednosť odvolateľa. V odvolaní ďalej sudca namieta, že nie je pravda, že by prihliadal len k svojej nosnej agende a poukazuje tiež na zaujatosť sudcu senátu JUDr. E. vo vzťahu k nemu a k jeho prejednávanej veci vzhľadom na zdôvodnenie rozhodnutia. Sudca v odvolaní uvádza zaujatosť senátu, ktorú v minulosti už namietol, avšak senát túto námietku vyhodnotil ako nedôvodnú s poukazom na to, že z hodnotenia práce sudcu z OS X vybrali len negatíva, ale nepoukázali na pozitíva, ktoré predložil ako ročný štatistický list za roky 2015 až 2018, z ktorého ma byť evidentne zrejmé, že rozhodol viac, ako bol nápad a vybavil viac ako bol nápad. Poukazuje taktiež na rozhodnutie odvolacieho disciplinárneho senátu, kde tento konštatoval, že hodnotenie predsedov súdov nepôsobilo presvedčivo, pretože poukazovali iba na negatíva disciplinárne stíhaného sudcu. Sudca taktiež poukazuje na svoj negatívny vzťah z minulosti s predsedom OS X JUDr. A. V odvolaní sa následne sudca venuje obhajobe svojej pracovnej činnosti, popisu vysokého nápadu vecí a pracovnej preťažnosti, na ktorú opakovane upozorňoval. Sudca namieta taktiež nevysporiadanie sa s námietkou, že v prejednávanom prípade ide o pokračujúce konanie a pokračujúci skutok, ktorý bol začatý od nerozhodnutia o zmene návrhu, a to dňa 28. 02. 2012 a ukončený dňa 14. 12. 2014, t. j., že ide len o jeden skutok v tom istom spise, ktorý akoby sčasti bol oslobodený a ten istý skutok v tom istom spise nie je oslobodený, čo podľa názoru sudcu nepochybne zakladá dôvod na oslobodenie spod disciplinárneho návrhu. Disciplinárny senát sa podľa sudcu mal taktiež vysporiadať s príťažujúcimi aj poľahčujúcimi okolnosťami, s ktorými sa rovnako nevysporiadal. K bodu II je v odvolaní uvedené, že vytýkané skutkové okolnosti v bode I. aj v bode II. návrhu sa vzťahujú k identickému spisu OS X sp. zn. 6C/239/2009 a obdobiam, ktoré sa vzájomne

prekrývajú. Sudca poukazuje aj na skutočnosť, že pri podaní návrhu bolo vhodné prihliadať aj k tej skutočnosti, že v tak hraničných prípadoch, ako je podanie návrhu na zahájenie disciplinárneho konania vo vzťahu ku skutku sp. zn. 6C/23/2009 na OS X, vyhodnotil podanú sťažnosť predseda súdu tak, že ani len nie je potrebné písomné napomenutie ako druh disciplinárneho opatrenia, nie to ešte návrh na zahájenie disciplinárneho konania. Rovnako sa s touto otázkou mala vysporiadať aj verejná ochrankyňa práv JUDr. U., ktorá uviedla, že účastníci konania nerozhodnutím súdu v poriadkovej lehote nemohli utrpieť ujmu na svojich právach – JUDr. U. vo svojej odpovedi na sťažnosť Ústav pamäti národa uviedla na strane 3, že uvedená poriadková lehota má svoj význam a bola prijatá za účelom urýchlenia súdneho konania, ale Ústav pamäti národa neuprel porušením lehoty ujmu. V tretej časti odvolania sudca poukazuje na aplikáciu trestného zákona a trestného poriadku na disciplinárne konania a taktiež na aplikáciu Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v zmysle ktorého podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom. Poukazuje pritom na časť o prejednanie vecí v primeranej lehote, pričom dohovor exaktne nestanovuje dobu, ktorú trestného stíhanie od jeho začatia po jeho skončení môže najviac trvať, ale judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva však v rámci viacerých rozhodnutí dáva odpoveď na to, čo prejednaním vecí v primeranej lehote už nie je. Pri posudzovaní lehoty má byť potrebné prihliadať na zložitosť prípadu, správanie sa osôb, ktoré mohli prispieť k dĺžke konania a tiež k spôsobu, akým štátne orgány záležitosť prejednávali. V odvolaní sa píše, že vo výnimočných prípadoch ESLP uznal za primeranú lehotu konania pred vnútroštátnymi orgánmi lehotu šesť rokov. Odvolateľ uvádza, že svojimi dôsledkami v kontexte ôsmich rokov od spáchania skutku, ak sa vychádza z toho, že ide o pokračujúci čin z decembra 2011 ku dňu 14. 02. 2019, môžu nadobudnúť charakter odopretia spravodlivosti. Odvolateľ poukázal na viaceré rozhodnutia Špecializovaného trestného súdu, ale aj na rozhodovacia činnosť v Českej republike, kde disciplinárny senát Najvyššieho správneho súdu ČR dňa 28. 11. 2011 pod sp. zn. 11 Kse 21/2009 konštatoval, že súd si musí ctiť zásadu, podľa ktorej postupom času slabne obvinenie a nebezpečnosť spáchaného protiprávneho činu. V závere sudca uvádza, že rozhodnutie súdu po tomto čase od spáchania disciplinárneho skutku v tomto prípade vyvoláva zásadné rozumné pochybnosti o spoločenskej nebezpečnosti takéhoto konania z hľadiska možnosti nápravy. Za týchto okolností, keď návrh na zahájenie disciplinárneho konania bol podaný dňa 01. 06. 2015 a po prvýkrát rozhodol disciplinárny senát po 22 mesiacoch dňa 24. 01. 2017, a v súčasnosti v kalendárnom mesiaci apríli 2019 je to už 47 mesiac od zahájenia konania, ako aj za vyššie

uvedených okolností, už nie je možné prihliadať na spoločenskú nebezpečnosť a možnosť nápravy, a preto sudca žiada na základe uvedených skutkových okolností a právne relevantných skutočností týmto o zastavenie disciplinárneho konania, resp. jeho oslobodenie v tomto disciplinárnom konaní.

JUDr. R.A. priamo na pojednávaní dňa 22.9.2020 predložil svoje písomné podanie, na ktoré poukázal aj vo svojom prednese pred odvolacím senátom.

Petit odvolania znie, aby odvolací súd disciplinárne stíhaného sudcu oslobodil z disciplinárneho previnenia v bode I. napádaného rozhodnutia, resp. konanie zastavil, alternatívne aby rozhodnutie disciplinárneho senátu zrušil a vec vrátil disciplinárnemu senátu na jeho opätovné konanie a rozhodnutie.

V odvolaní, ktoré podal disciplinárne stíhaný sudca sú uvádzané aj totožné dôvody ako v odvolaní, ktoré bolo podané obhajcom.

Odvolací disciplinárny senát na podklade podaného odvolania sudcu JUDr. R.A. a odvolania ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého prvostupňového rozhodnutia, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, a na základe toho, bolo odvolanie sudcu JUDr. R.A. a odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zamietnuté.

Odvolací disciplinárny senát musí ako prvé poukázať na zjavnú gramatickú chybu v bode 25. rozhodnutia disciplinárneho senátu zo dňa 19. 02. 2019 pod sp. zn. 3 Ds 4/2015, kde je nesprávne uvedený dátum podania návrhu na disciplinárne konanie ako 01. 06. 2016, pričom návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný dňa 01. 06. 2015 a tento dátum je rozhodný pre určenie začatia plynutia subjektívnej a objektívnej lehoty na podanie návrhu na začatie disciplinárneho konania, ktorá bola v danom prípade zachovaná.

Odvolací disciplinárny senát poukazuje na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príseďiacich, podľa ktorého na disciplinárne konanie sa primerane vzťahujú ustanovenia osobitného predpisu, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné. Osobitným predpisom je v tomto prípade Trestný poriadok.

Odvolací disciplinárny senát predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť, zistil, že odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, ako aj odvolanie sudcu

JUDr. R.A., bolo podané včas v lehote stanovenej v ustanovení § 131 ods. 1 ZoS, odvolania boli podané oprávnenými osobami v súlade s ustanovením § 131 ods. 2 písm. c) ZoS, obsah odvolaní spĺňa náležitosti v zmysle ustanovenia § 311 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku per analógiám a nedošlo ku vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k vzatiu podaného odvolania späť, a preto odvolací disciplinárny senát nepostupoval v zmysle ustanovenia § 316 ods. 1 Trestného poriadku per analógiám.

Podľa ustanovenia § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa senát vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovел návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Citované zákonné ustanovenie treba chápať aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie a vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok Garcia Ruiz vs. Španielsko z 21. januára 1999) tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. Georiadis vs. Grécko z 29. mája 1997). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

K správnym a úplným skutkovým zisteniam dôjde súd len vtedy, keď vykoná nielen všetky dosiahnuteľné dôkazy, ale ich tiež tak v jednotlivostiach, ako aj v súhrne

správne zhodnotí. Zhodnotenie dôkazov musí súd vykonávať tak, že zváži všetky okolnosti jednotlivo i v ich súhrne. Aby súd mohol dôkaz spoľahlivo zhodnotiť, musí vziať do úvahy aj ostatné dôkazy, posúdiť prípadné rozpory medzi nimi, skúmať, prečo k nim dochádza a len tak môže získať bezpečný základ pre skutkové zistenia a pre záver o vine.

Odvolací disciplinárny senát dospel k názoru, že prvostupňové rozhodnutie 3Ds/4/2015 z 19.02.2019 je zákonné, dáva odpoveď na podstatné otázky a disciplinárny senát sa náležite vysporiadal s tvrdeniami tak ministra spravodlivosti ako aj disciplinárne stíhaného sudcu.

Súd sa zaoberal odvolaním podaným ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky, ktoré bolo podané ako proti bodu I. disciplinárneho návrhu, tak aj proti bodu II. Odvolací disciplinárny senát má za to, že disciplinárny senát pri vymeriavaní disciplinárneho opatrenia za skutok v bode I. disciplinárneho návrhu uložil primerané opatrenie. Máme za to, že disciplinárny senát bol v danom konaní povinný riadiť sa zásadami ukladania trestov v zmysle ustanovenia § 34 Trestného zákona, pričom bol povinný uložiť takú sankciu, aby táto bola primeraná vzhľadom na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Disciplinárny senát správne vyhodnotil všetky okolnosti, na ktoré bol povinný pri ukladaní disciplinárneho opatrenia prihliadať. V prejednávanom prípade ide o sudcove prvé disciplinárne stíhanie, sudcovi bolo možno priznať poľahčujúcu okolnosť v zmysle ustanovenia § 36 písm. j), príťažujúcu okolnosť nebolo možno priznať žiadnu, spôsob spáchania činu bol vo forme nekonania, zavinenie bolo vo forme nedbanlivosti. Niet dôvodu sa domnievať, keďže ide o prvý krát stíhaného sudcu, že si nezoberie poučenie z predmetného disciplinárneho konania a že v budúcnosti sa vyvaruje nedostatkov pri výkone svojej sudcovskej funkcie. Zvolenie najmiernejšej formy disciplinárneho opatrenia – napomenutia v zmysle ustanovenia § 117 ods. 1 písm. a) ZoS bolo v tomto prípade oprávnené.

Minister v odvolaní ďalej uvádza, že z okolností má byť zrejmé, že sudca svojím postupom spôsobuje priet'ahy v konaní, čo by znamenalo zavinenie v podobe úmyslu – či už priameho alebo nepriameho. Z konania je však zrejmé, že sudca, vzhľadom na jeho argumentáciu, bol vo vedomí, že svojím konaním nespôsobuje priet'ahy v konaní a rozhodnutie o zmene žalobného petitu odkladá z dôvodu čakania na výsledok mimosúdneho riešenia sporu sporových strán, čo znamená, nakoľko nebolo inak preukázané, že ide o nedbanlivostné konanie v zmysle ustanovenia § 115a ods. 2 ZoS, keďže sudca vedel, že

môže porušiť záujem chránený týmto zákonom, ale bez primeraného dôvodu sa spoliehal, že také porušenie nespôsobí. K uvedeným tvrdeniam, že sudca svoje konanie neofútoval, žiadal zastaviť konanie, namietal premlčanie, ako aj porušenie zásady *ne bis in idem*, je nutné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 2 ods. 9 Trestného poriadku, ktoré vyjadruje jednu z kľúčových zásad trestného konania – právo na obhajobu – je obvinený oprávnený brániť sa voči obvineniam kladeným mu za vinu, môže využívať všetky zákonné možnosti aby sa zbavil viny alebo ju zmiernil, a toto mu nemožno dávať na ťarchu pri ukladaní sankcie. Bránenie sa voči obvineniu je nutné vnímať ako kľúčové právo obvineného v každom konaní, a nie vnímať to ako formu negatívneho postoja obvineného ku spáchanému činu, či ako prirážajúcu okolnosť.

K namietanému oslobodeniu spod bodu II. disciplinárneho návrhu ministrom je nutné uviesť, že disciplinárny senát konal správne a situáciu vyhodnotil vzhľadom na okolnosti na nadmernú zaťaženosť súdu adekvátne. Ako už konšatoval disciplinárny senát, rozhodujúcim dôvodom, pre ktorý sudca nebol uznaný za vinného za skutok v bode II. disciplinárneho návrhu bola vykonaným dokazovaním preukázaná vysoká – výrazne nadpriemerná zaťaženosť sudcov OS X v rozhodnom období, včítane stíhaného sudcu a tento stav znemožňoval priebežné vykonávanie jednotlivých procesných úkonov vo všetkých jemu pridelených veciach. Neuspokojivý personálny stav sudcov na danom súde (podstav) vyplynul (na čo poukázal aj sudca) aj z výpovede predsedu OS X JUDr. A.

Súd sa zaoberal odvolaním podaným disciplinárne stíhaným sudcom, JUDr. R.A, ktoré bolo podané ako proti bodu I. disciplinárneho návrhu, tak aj proti bodu II. K argumentácii k bodu I. disciplinárne stíhaného sudcu, že nedbanlivosť je ľahšia forma zavinenia ako úmysel uvádzame, že aj túto okolnosť zohľadnil disciplinárny senát, nakoľko za skutok v bode I. disciplinárneho návrhu uložil najmiernejší možný trest, dokonca nižší, ako bol prvotne disciplinárnym senátom udelený. Nemožno ale súhlasiť s tvrdením, že v danom prípade išlo o nevedomú nedbanlivosť, nakoľko zákon o sudcoch nevedomú nedbanlivosť nepozná a vedomú a nevedomú nedbanlivosť „ako keby“ kumuluje do jednej, pričom tá nedbanlivosť, ktorej sa dopustil disciplinárne stíhaný sudca, je tá, ktorá je upravená v zákone o sudcoch. Skutočnosť vysokej zaťažnosti sudcu v predmetnej veci bola taktiež zohľadnená pri ukladaní disciplinárneho opatrenia. Vo vzťahu k argumentom odvolateľa k bodu II. – k tomu, že skutkové okolnosti v bode I. a bode II. disciplinárneho návrhu sa vzťahujú k identickému spisu a období, a ktoré sa vzájomne prekrývajú je nutné uviesť, že v prvom prípade ide

o pasivitu vo vzťahu k návrhom sporovej strany na pripustenie zmeny žaloby a v druhom prípade ide o všeobecnú pasivitu a nečinnosť v celom konaní, preto nemožno hovoriť o totožnosti skutku.

Súčasne je potrebné uviesť, že neobstojí argumentácia disciplinárne stíhaného sudcu, podľa ktorého nešlo o disciplinárne previnenie. Je potrebné zvýrazniť, že v bode I. návrhu na začatie disciplinárneho stíhania sa jedná o nečinnosť pri rozhodovaní o zmene žaloby, pričom sudca si musel byť vedomý svojej nečinnosti, nakoľko vo veci bol na svoju nečinnosť opakovane upozorňovaný účastníkom konania ako aj podpredsedníčkou súdu, sudca dal prísľub, že zjedná nápravu a napriek tomu nápravu nezjednal a o zmene žaloby rozhodol až po ingerencii podpredsedu Krajského súdu X dňa 08.12.2014. Samotný úkon zmeny žaloby je možné považovať za nenáročný úkon a neobstojí argument sudcu, že vo veci nerozhodol z dôvodu, že sa sporové strany snažili dohodnúť a túto snahu vyjadrili aj pred súdom. Tu je potrebné uviesť, že jedna zo sporových strán podala sťažnosť na nečinnosť, minimálne tým prejavila svoju požiadavku na rozhodnutie súdu o zmene žaloby.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací disciplinárny senát rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozhodnutia, to znamená, že odvolanie ministra spravodlivosti Slovenskej republiky a odvolania disciplinárne stíhaného sudcu JUDr. R.A zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 22.09.2020

JUDr. Ľubomír Hudák
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

vypracoval: JUDr. Ivan Syrový, PhD.,

Za správnosť:

Mgr. Zuzana Dimmelová